
Lackfi János

KOPOGTATÓ

Lépcsőházunk vasajtáját
rángatja léghuzat,
zörömbölve mint köhögés
a görcsös légutat.

Mintha kopogna valaki,
néha leszaladok
megnézni, ki jött, de nem áll
persze senki sem ott.

Mint ha kopogtatóbogár
földhöz veri farát,
vagy a harkály dob-pergető
csőre sebzi a fát,

álmom vizén a kopogás
csobbanva átnyilall,
megannyi bugyborgó kavics,
ébredlétre kavár.

Nem dőlök be, fekszem tovább,
mégis nyugtalanít,
hogy elszalasztom azt a lenn
rám váró valakit.

A KÖLTŐ

Mindenség tévékészülékében percegő dióda
Rögeszme rácsait rángató idióta
Aszfaltra pottyant nyershússzín fióka
Tintás kesernyés magzatburok rátapadva dióra
Unt élet-kabátot himbáló fogas: bitófa
Két idegen test billegtette libikóka
Vad fű közt lihegő ciróka-maróka
Semmi híg tejében evickélő pilóta
Hajnali lávaitalt gurgulázó rigócska
Csatakos emberhús kimérve kilóra
Kölcsönvérből dagadtra felhízott pióca

PADLÁS

padlásablak iromba
félíg nyílt bálna-szája
varas spalettalécek
fényt metélő szilája

csontszáraz izmú deszka
örökre vetemedve
rugóként megcsavarta
még nedves erezetje

gerendán megfolyt festék
cseppje sohase cseppen
mint alvadt vér kötött meg
eltömődő erekben

cserépre rámaródva
zuzmó savas pecsétje
pörkké kövült növény mely
úgy tesz mintha nem élne

a fában mikrochipek
vad kalligráfiája
percegő lét-gubanc egy
halott életbe vájva

a tárgyakon korom por
ujjnyomod nem ereszti
de ezer rétegének
könyvébe mélyre veszti

nincs a világon ember
ki kisilabizálja
percegő szú-fejedbe
bemart labirint-ábra

ha nyikordul a rostély
az égre látni ingyen
hasadt vattakabátnak
hol vatelinje libben

tajték pödörve habzik
sok álszakáll bajuszka
szálaik kusza álmát
miféle agy alussza

hol készül az a képlet
mely létedet leírja
tollad a szű a zuzmó
fa és cserép papírja

SÓHIDEG

A tenger nagy közös
zsebkendőnk hisz bele
fújja orrát pucér
fürdőzők serege

Erezett kavicsok
odalenn valaki
tarka kipotyogott
nyers belső szervei

Mint a rákok üres
páncélja úgy pörögsz
Libegtet tál leves
víz haja megkötöz

Behunyt szemed mögött
mind esztergál a nap
Szikra-kéve fröcsög
élesednek vasak

Arcodon nap-lebeny
mint palacsinta sült
Kinn csordul krémesen
aranylemez belül

Áttetsző reszelők
sikálják bőrödet
vájnak szikla-redőt
véred már sóhideg

Jónás Tamás

HEKTOR BÚCSÚJA FELESÉGÉTŐL

Egy ellenség vár régtől rám, ismered őt jól.
Megtévesztően szép, bölcs és hallgatag inkább.
Nem hinnéd, hogy szóban, harcban mekkora gyilkos.
Nem volt eddig még ember, hogy megregulázza.
Ő is torz, vágyak kínozzák, s múltja sötétlik;
anyjának sorsát, mint púpot hordja a hátán;
elméláz, könnyet hullat, Krónoszra ha gondol;
vádol, megvet minden földöntúli hatalmat.
Túlzottan nagy becsben tartom, hogyha nyer, így tud.
Bárhogy lesz is, gyászolnod kell este a férjed:
mert vonulok, jó Andromakhém, most önmagam ellen.

---

13. KERÜLETI SIVATAG

Megnéznek az állatok az utcán.
Gazdáik rám se hederítenek.
Megszólítok valakit. Angol lány.
Éppen bankautomatát keresek.

Amlukingforkesmesín. Szép szóke.
Elnéz mellettem, csak úgy mosolyog.
Mutatja, menjek balra, előre.
Indulna, s nem hagyja menni a dog.

Kis Mukk utca. Hatodik emelet.
Október. Este. És őszi eső.
Májkrémhez vennék kiló kenyeret.
Jön a testivel a lelkierő.

Jó kis elmélet. És jó kis lakás.
Magányomra magyarázat nincsen.
A sivárságban csak az állatok.
Meg a mobil. Meg a net. Meg minden.